

V

Після розмови з Никоном Уласевич повеселішав, налив стакан чаю й почав пити всмак.

— Одже ж од того часу, як я був хлопцем і жив в батька, в селян, як я бачу, таки добре поширшали голови. Цей Никон трохи мене здивував, — сказав Уласевич.

— Та тутечки є таки чимало таких філософів, як Никон, — сказав вчитель Парафієвський. — Часом як зберуться будлі-де дядьки на випивачку та смикнуть по чарці, то не один загне таку закарлючку в питаннях, що й не стямишся і гаразд не добереш, яку одповідь йому дати. Народ починає міркувати та митикувати потроху про всяку всячину часом безглуздо й смішно, а часом влучно та розумно, що з дива тільки очі витріщиш.

— Не дурно ж євреї кажуть, що тепер вже нема дурних мужиків, що дурні мужики були колись за панщини, коли кожний дурисвіт та жмикрут міг обдурить мужика, — сказав фершал.

В дворі загуркотів маленький візок. Усі зирнули в вікно. Перед ганком спинились коні. З візка злазила якась молода панія. Погонича не було на візку: молода панія сама поганяла коні.

— Хто б оце приїхав до мене? — спитав стиха доктор.

— Це матушка з нашої парафії, з тієї, де я учителюю в церковній школі, — стиха обізвась Парафієвський. — Мабуть, ослабла котрась дитина. Ця матушка дуже розумна, і теж добрий митець на усякі питання та вчені змагання. Вона київська єпархіалка. Майте її на увазі. Може, й вона згодиться стати вам до помочі.

«От, може, ще залучу одного застрільщика культури», — майнула в доктора несподівано думка, трохи вже направлена Никоном.

В світлицю вступила панія, прибранна, неначе в свято. Вона була в новому модному капелюші з широчезними крисами та з блакитними квітками, схожими на ряст, в ясній сіренькій новенькій сукні і в рукавичках. Невисока на зріст, присадкувата й трохи навіть опецькувата, вона була гарненька на вид, довгобрана, з повненькими свіжими щоками і з ясними ласкавими, ніби солоденькими очками.

— Надежда Мокіївна Ладковська, жінка одного з тутешніх батюшок, — промовила гостя, простягаючи руку до доктора.

Ладковська міцно стиснула його руку, ще й потрусила дуже сміливо, якимось по-кавалерському, аж ряст затрясся в неї на голові.

Парафієвський і Вербицький підвелись і привітались з гостею, як давні знайомі. Доктор попросив гостю сісти й просив вибачити за безладдя на столі після випитого чаю.

— Нічого — те, нічого. Мені байдуже, чи лад, чи безладдя на столі, бо так само буває і в мене після чаю, як діти понакидають окрушків, — обізвалась Ладковська, примостившись на стільці.

Вона швидким оком зиркнула на Уласевича, на його рівну постать і потім ніби вп'ялась очима в його блискучі карі чудові очі. Вийшовши заміж за отця Якова Ладковського, навіть не почувуючи симпатії до його, Надежда Мокіївна вже вславилась сливе в цілій околиці тим, що липла до усяких паничів і залицалась напропали, чи були вони гарні, чи навіть не дуже гарні.

Молодий доктор одразу припав їй до вподоби. Перед нею стояв русявий довгобразий красунь, поставний, рівнин станом, з блискучими карими очима та з розкішними довгими вусами, що ніби розсипались широкими кінцями, неначе промінням. Вона вже прочула, що приїхав молодий та гарний доктор, але, очевидячки, не сподівалась зострінуть такого красуня. Доктор одразу припав їй до вподоби. Вона осміхнулась, ніби до давнього знайомого, й неначе підсолодила свої подовжасті сіруваті очки, трошки прижмурила їх, ще й запишалась.

«Ой гарний! Ой який же гарний! Які очі, які вуса!» — передніше за все майнула в неї думка. І вона почувала, що їй хочеться кинутись до його на шию, пригорнутись й цілувати його і в рожеві уста, і в щоки, і в очі.

— Це я приїхала просить вас, щоб ви одвідали одну молодичку, дуже недужу.

— Добре! то й одвідаю. На те я й прибув сюди, — сказав Уласевич. — На яку ж слабість вона занедужала?

— Я й сама гаразд не втямлю. Щось в неї ніби жіноцьке, якась жіноцька слабість. Вона служила в мене за наймичку й вийшла таки од мене заміж дуже молодою. Вона вже вагітна. Здається, в неї або буде дитина нечасна, або родиво буде важке, бо вона не так давно й завагоніла. А може, то мені тільки так здається. В неї, мабуть, якась жіноцька слабість... в...

Парафієвський і Вербицький спустили очі додолу. Голос в неї був різкий та неприємний. Вона розмовляла голосно та дрібно, як говорять проворні, жваві, ще й до того лепетливі молодичі. Говорила вона, неначе кричала, аж лящала на всю світлицю.

«Сьогочасна людина... Такі терміни люблять вживать прилюдно тільки лібералки, нітрішки не соромлячись і вважаючи на ці слівця, як на звичайні наукові, а не якісь сороміцькі», — подумав доктор.

— Добре! Поїдемо, то й подивимось і дізнаємось за її слабість, на яку вона хоробиться,—обізвався голосно Уласевич.

— Мені дуже шкода її, бо вона була така добра наймичка, яких в нас на селах теперечки трудно й наптить. Так мені шкода її, що я оце перша мусила зробити вам візит. Я трохи нехтую салонними забобонами на цей раз, бо доконче треба одрятувать людину, може, й од наглої смерті. Порадьте, коли ваша ласка, й допоможіть їй.

«Яка добросерда людина ця молода матушка... І, певно, прихильна до народу. Недурно в неї такі солодкі добрі очки...» — подумав Уласевич, озираючи свіжий вид гості та оглядаючи ще свіжіше убрання.

— Котра це молодичка заслабла? Як її на прізвище? — спитав Парафієвський.

— Та Настя Сопілчиха! Ще як вона служила в мене, то все було кородиться на ноги або часом і слабує: то в неї часом було судомить в правій кульші, то в обох гомілках. А як вийшла заміж, то все чогось хоробиться та й хоробиться то на живіт, то на... — вкинула знов наукове слівце гостя. — Я випадком оце зайшла до неї подивиться та досвідчиться гаразд за все, а звідтіля просто до доктора. Я вас одвезу й ладна назад привезти. Та для неї забарка буде, може, й небезпечна.

— Я ладен служити вам хоч і зараз — промовив доктор і вскочив в кімнату, щоб натягти пальто. — Коли в молодичі щось небезпечне, то їдьмо таки зараз.

— Які це в вас книжки? О! Українські! Можна в вас позичити на який час хоч одну?
— говорила матушка.

— Можна! Я буду радий, що знайшов читальницю! — обізвався доктор з кімнати.

— От і не знаю, яку брать.

— Беріть ту, котра на вас дивиться, — сказав Парафієвський.

— Коли ж вони ніби усі на мене дивляться. Візьму хіба оцю більшеньку.

І вона вийняла хусточку, втерла собі заснічене око й поклала хусточку на одібрану книжечку, наче назначила, котру хоче позичити.

Ладковська встала. Гості й собі встали й попрощались з доктором. Надежда Мокіївна Ладковська вийшла, але забула взяти книжечку й хусточку. Усі вийшли на ганок. Коло ганку стояли коні. Ладковська вхопила в руки віжки й батіжок, попросила Уласевича сісти з лівого боку, а сама сіла праворуч, щоб поганяти коні. Вона підняла голову, потрусила віжками й махнула батіжком. Коні шугнули в ворота.

— Це ви самі поганяєте? Приїхали без погонича? Ож дайте мені віжки, я поганятиму!
— промовив Уласевич.

— Навіщо? Спасибі вам! Я люблю поганяти і вмю добре правувати кінями. Я сама без погонича їжджу і на поле, часом і до міста: коні плохі, як ягниці, — говорила Ладковська й якось по-молодецькому випростала стан і знов махнула батіжком по конях.

— Ви оце, може, й ненароком підійшли під мій погляд, закликаючи мене до недужої. Я напивував отут людців, щоб мені ставали до допомоги та намовляли людей обертатися за ліками до мене, а не до знахурок. Селян трудно зтягти до наших ліків або в лазарет. Лазарет лякає їх.

— Добре! Я ладна пристати до спілки: намовлятиму селян при нагоді, бо наші селяни обертаються до доктора часом вже тоді, як смерть стане за плечима.

— Тоді, як вже «смерті — не одперти», як кажуть в приказці. А заздалегідь та зачасу їм і в думку не приходе, щоб обернутись до нас за порадою.

Повозка була труська, і на бакаюватому шляшку тряслась, аж коливалась. Яків Кирикович почував, що плече сусіди все черкається об його плече, а далі почувив, що вона таки зумисне пригортається до його усією своєю дрижачою постаттю.

«Щось вона дуже вже ніби горнеться до мене, все ніби зумисне черкається. Гм... ще почне залицяться. Може, вона задля того оце й притеребилась», — майнула думка в доктора.

— Я пристану до вашої спілки. Я вже перечула через людей, що ви гуманна людина, пиклюєтесь темним народом. Та й мені це не первинка, — ці усякові сьогочасні погляди. В нас в єпархіальному училищі теж бувала усяка розмова, дуже сьогочасна. Я ладна намовляти та справляти людей до вас, бо знахурі принаджують їх до себе. Є тут в нас на селі одна знахурка, до котрої наїжджають навіть панки. Надбала собі баба чимало добра й збудувала собі здоровецьку хату. Це ваша конкурентка, та ще й неабияка.

— Надісь, багато дужча за мене на селі? — сказав доктор, засміявшись.

— Певно, дужча, принаймні була дужча до цього часу, — обізвалась Ладковська.

До хати слабої молодичі було не дуже близько. Перебігли півсела. Шлях пішов вигоном, а далі якимись мочарами, а за мочарами перескочили місток на здвижі, де слизла течія в багновищі. Парафія Ладковського на далекому кутку Злодієвці була ніби на

одшибі, за містечком. Ладковська спинила коні коло однієї хати. Обоє позскакували з повозочки й зайшли в хату. Молодиця давно була вже вагітна, і в неї наставало родиво. Уласевич оглядів недужу й сказав, що нічого небезпечного нема, що родиво часне й настане незабаром і, певно, обійдеться гаразд і без його помочі.

Ладковська вийшла, знов сіла на повозці поплич в доктором і покатала назад тим самим шляхом. Молодий доктор знов примітив, що вона ніби зумисне тулиться та горнеться до його й заглядає йому в очі.

«Чи вона їде сама й поганяє коні по-сільській, як роблять на селах молодіці, чи, може, підроблюється під поведенцію між деякими міськими паніями, що часом чваняться, їздячи по вулицях без погоничів? — думав доктор. — Щось воно скидається на останне! Це якась сьогочасна новосвітська матушка або хоче вдавать з себе лібералку».

Ладковська хвиськала батіжком по конях і бадьорилась, сіпаючи за віжки.

— Ви зробили велику помилку, що забились на службу в таку глушину. Я, будши на вашому місці, зроду-звіку не виїхала б з міста. Занидієте та зачеврієте ви отутечки, — почала Ладковська, зирнувши скося на пелехатий вус, що трохи не черкався об фіалки та ряст на її капелюші.

— Так, бачте, трапилось. Нам трудно в місті напитать службу при лазаретах чи будлі-деінде, щоб за щось зачепиться, як то кажуть. А тут я всядусь на місці та й сидітиму спокійненько. Нудьга мене не лякає нітрошки, бо я наваживсь нести світло в цю темряву якмога більше. Це буде для мене й діло, і розвага, і, може, хоч потроху справдяться ті наші мрії й гадки, котрі в нас були ще в університеті вкупі з товаришами.

— Як я була в єпархіальному училищі в Києві, то й між нами часто була розмова про усякові сьогочасні принципи. Але, знаєте, в цій глушині часом нема з ким навіть побалакать гаразд за щось краще й вище. Тутечки часом півроку не бачиш людського лица, — говорила Ладковська, ньокаючи вряди-годи на коні. — Клопіт по хазяйству та пиклювання дітьми — ото уся моя й праця й розвага. Нема з ким путнім словом перекинутись. Оце багно якось всисає тебе недоброхіть сливе з головою, хоч і сам того якось не примічаєш.

— А я й тут знайду собі розвагу й працю, опріч моєї роботи. Ми маємо на думці розповсюдують серед цієї глушини просвітність то книжечками, то розмовою, живим словом. Шкода тільки, що ми не знаходимо собі певних та надійних помагачів. Тут при школах читалень сливе нема, а коли вони де й є, то в їх валяється кілька книжечок або ні до чого негоденних, або писаних мовою церковною та великоруською, мало зрозумілою або надто вченою й зовсім-таки не зрозумілою для селян.

— От і я стану вам до помочі, бо маю потяг до цієї справи. А хто потягується до чогось вищого й ідейного, то доконче пристане до вашої спілки. Може, здійсняться й наші давні школярські мрії та гадки... як і ваші, — сказала Ладковська.

— От я й радий, що натрапив в глушині на живу людину, що ладна стати до культурної праці вкупі зо мною, — сказав Уласевич. — От і маємо ще одного спільця нашого товариства. Спасибі вам за спочування до нашої справи.

Ладковська так забалакалась та високо понеслась з своїми мріями, що баскі молоді коні збігли на окіп. Повозочка перехнябилась і трохи не перекинулась. Коники були свого хову, бо отець Яків кохавсь у конях, мав свій пастівник на чималих луках і розводив коні

на продаж. Ладковська смикнула віжки й ледве-ледве направила коні на шлях, що їй потрапила в багністі бакаї. Багно захлюпалось. Грязюка бризнула, обляпала докторові щоку й сіла горобцем на фіалки та ряст на голові в Ладковської.

— Оце як я забалакалась і стала така невважлива, що трохи вас не перекинула, та ще й у багністому місці, — сказала Ладковська.

Завезла вона панича до квартири на подвір'я, а сама повернула коні назад і покатила додому.

Надежда Мокіївна Ладковська викралась з дому до доктора саме в той час, як панотця покликали на похорон, бо панотець її не пустив би.

Ладковська, виїжджаючи крадькома з господи, потай од свого панотця, спохвату забула покинуть дома ключі од шафи й завезла їх в кишені. Панотець вернувся з похорону. Наймичка подала на стіл самовар. Кинулись за ключами, парили парка, а ключів нігде не знайшли, і матушка десь зникла. В шафі був замкнений чай, сахар і посуд. Самовар клекотів, парував, доки й не погас. Вже поночіло. Корови вернулись з поля, ревли за телятами. Полова й дерть були позамикані: ні з чого було зробить обмішку для корів. Наймичці вже час було варить вечерю, а комора була замкнута.

Вже надворі сливе поночіло, як Ладковська приїхала.

— Куди це ти їздила? — спитав в жінки отець Яків.

— Та оце возила доктора до Насті. Прибігла до мене її мати за порадою. Настя дуже заслабла. А я поки привезла доктора та поки одвезла, то чимало часу загаяла. Ой як же я забарилась! — казала матушка, одмикаючи шафу, не роздягнувшись і зопалу ніби кидаючи на стіл чайницю, сахариницю й усякий посуд.

Вона похапцем скинула капелюш і пальто й почепила на кілочку в столовій, де вони часом висіли не сховані по три дні й припадали порохом сливе на палець. Вона не шанувала одежі й, роздягаючись, кидала її, де траплялось, і кільки день не ховала її в шафу, бо... забувалась.

— Хіба ж не можна було самій старій матері побігти до доктора? Треба було доконче тобі їхати та гаять час. І в покоях безладдя, і корови стоять недоєні, і коні оброку це їли й досі, і вечеря не готується, бо й комора й половник з половиною для корів — усе позамикане, — мимрив отець Яків стиха. Але він не насмілився докорять жінці. Він вже дізнався з досвіду, що жінка була опришкувата та натураста, була ладна збить бучу лайкою, криком та галасом і, врешті, вміла якось викрутиться та одбрехаться.

— Мені стало шкода Насті. Треба ж вважать не тільки на себе, але й на ту безщасну бідноту, — обізвалась Ладковська.

— Звідкіль це на тебе найшла така охота до добродіяння? — стиха обізвавсь о. Яків.

— З доброго серця, а не так собі, з доброго дива! — одповіла жінка, брязкаючи ключами.

— Треба вважать і на людський поговір. Адже ж за твої одвідини молодого доктора піде скрізь чутка, піде поголоска!

— Нехай іде! Там-то мені клопоту. Я ладна наплювати на той погозір, бо я вище од того. Я вольна людина і маю право вволювати свою волю.

Отець Яків вже знав з досвіду, що за цим зараз почнеться крик та репетування, що вона застукане щиколотками об стіл, почервоніє од злості, як упир. Він замовк і тільки

важко зітхнув, бо вже дізнався, що Надежда Мокіївна вийшла за його заміж без щирого кохання, і давно постеріг, що її серце липне до паничів, як бджола до меду.

Надежда Мокіївна була трохи чудна на вдачу: не любила нігде бувати у гостях, не мала близьких приятельок, ні з ким щиро не приятелювала й якось держалась осторонь од усіх сусід. Вона і в себе не любила приймати гостей, вітала їх з неохотою, була навіть непривітна до них. Сусіди примічали це потроху й одкаснулись од неї одразу. Тільки й любила вона їздити в гості до тих сусід, де були паничі, приймала в себе дома тільки паничів, як вони часом приїжджали до отця Якова. Коли вчитель траплявся гарний або в хорі з'являвся гарний парубок півчий, вона тоді ходила в школу на співки, буцім бито задля того, щоб допомогти вчителеві гарно справляти півчу. Але як тільки той гарний півчий виходив з хору, те падкування до співів одразу зникало в неї, і вона переставала ходити на співки. Усіх гарних чоловіків, усіх красунь молодлиць на селі вона знала, скрізь ловила з жадобою красу очей та брів і милувалась ними. До кожного панича вона залицялась, хоч би він був і не дуже гарний. В одного їй припадали до вподоби гарні виразні очі, в другого чудові вуса, в того червоні уста. Але кохання й завсідне залицяння до паничів в неї було романтичне й ніколи не заходило далеко: воно скидалось на відоме інститутське «обожування».

О. Яків постеріг її нориви, постеріг її романтичність і мусив занехаяти її залицяння.

Тим часом Яків Кирикович, вернувшись додому, почав роздягаться й зирнув ненароком на стіл. На столі біліла настобурчена хусточка Ладковської, а під хусточкою лежала та українська книжка, котру вона позичила в його.

«От і забулась взяти і книжечку й хусточку, надісь, спохвату. Певно, вдалась надто вже спішна на вдачу, або... може, вона була дуже заклопотана слабою молодницею. Певно, має дуже добре й почутливе серце», — подумав Яків Кирикович, пораючись коло столу та прибираючи посуд.

Гукнувши в вікно на парубчака наймитчука, він оддав йому книжечку й хусточку й звелів зараз однести до Ладковської, а сам засвітив світло й примостивсь на ліжку на спочинок. Недавні події несамохіть виникли в його уяві. Перед ним неначе манячіли й Ладковська, і недужа молодиця в убогій хатині на полу, прикрита рядниною. Різкий голос Ладковської все вчувався, ніби лунав десь недалечко од його. Він неначе почував її м'яке плече, що ніби все черкалось об його. Але ця згадка була йому не дуже приємна. Ладконська не надила його ні красою, ні своєю науковою розмовою.

Він сів за стіл дописувати розпочату лікарську книжечку для народу.

Наймитчук приніс до о. Якова книжечку й хусточку і передав через наймичку в горниці. О. Яків узяв і однісі жінці.

— Ти загубила хусточку. Це вже десята загублена хусточка од різдва, як я полічив їх. Ти їх сієш, неначе цибулю на грядці, — промовив о. Яків з осміхом.

— Це ж я спохвату забула в доктора позичену книжку. Така вже я вдалась тороплена та спішна, — сказала Ладковська, укладаючи меншого хлопця в колиску, що стояла проти її ліжка.

Незбаром вона, не роздягаючись, лягла в постіль, поставила світло на столику, одчинила вікно в садок, взяла позичену книжку, розгорнула й почала читати. В покоях стишилось: ніхто нігде вже не вештався й не ворухивсь. Наймички вже не турбували її. В

домі стало тихо — анічирк! Ладковська, виспавшись всмак вдень по обіді, любила довго читати вже лягома, коли вся оселя ніби замирала і навіть собаки надворі не гавкали.

Вона довгенько сліпала очима, але зміст української книжки не припадав до напрями її душі, до напрями її думок. Сільські дядини та усякі тітки не цікавили її ані кришки в той час. Гарний доктор своїми блискучими й трохи смутними очима все неначе вертівся перед її очима. Перед нею все ніби манячили його очі, високі рівні брови, миготіли пишні, ніби шовкові пелехаті вуса. Вона кинула книжку, встала, наляпала па столі романи, забрані з читальні військового клубу в повітовому місті, де військо літувало в лагері, і почала переглядати й добирати собі роман. Вона тільки й жила тими французькими романами. Але з їх найбільше припадали їй до вподоби романи, повні усяких романтичних та страшних пригод, романи Ксав'є де Монтепена та Понсо дю Терайлля. Ладковська наляпала передніше почату Монтепену «Червону чарівницю», надзвичайно дивовижну, в котрій оповідалось, як похований небіжчик ожив в домовині і його випадком викопують живісінького... Вона читала в той вечір з смаком, неначе пила якесь дороге вино і не могла загасить гарячої та пекучої жаги. На місці героя красуня маркіза вона все вбачала молодого красуня доктора, а на місці красуні маркізи вона ставила себе. І їй все ніби уявки привиджувалось, що це дійсно вже діється її справдешній роман з Яковом Кириковичем, що він мане її рукою, ніби кличе потаєнці десь на самоті, в якомусь лісі, в якійсь зеленій прегустій гушавині, де нема й живої душі.

Надежда Мокіївна од усолоди та захвату аж очі заплющила. В неї в очах ніби завештались гарні маркізи з пелехатими вусами. Між ними майнув один білявий красунь, і вона впізнала доктора. Їй не хотілось розплющувати очей, щоб натішити себе принадними мріями. Але... вона й незчулась, як одразу заснула... Книжка випала з рук і впала розгорнутою на груди. Вікно стояло незачинене...

Вдосвіта отець Яків, що спав в другій кімнаті, несподівано прокинувся од вогкості й холоду. Він зирнув на двері: в жінчиній кімнаті горіло світло. Входить він туди, а жінка аж хропе, не роздягнута. Світло горить. Вікно одчинене. В вікно подихає вранішній різкий холод. Дитина в колисці лежить розкрита. Він сіпнув жінку за руку. Жінка аж кинулась і прокинулась.

Отець Яків мовчки зачинив вікно, мовчки й вийшов з кімнати, човгаючи по підлозі патинками.

Через три тижні ввечері вчитель зайшов до Якова Кириковича на чай. Вони в розмові згадали за Ладковську: якимось так до слова прийшлося.

— Скажіть, будьте ласкаві, що воно за людина ота Ладковська? Неначе й гарно й чепурно убрана, але дуже вже нечепурно задрипана, ніби якась хвойда. І книжку в мене забула, і свою хусточку. А як говоре, то неначе до ладу й розумно говоре. Ця Ладковська ніби й розумна людина й не без сьогочасних гуманних поглядів та пересвідчень, але я примітив, що вона налазлива, навіть трохи нахабна...

— Та вона то говоре добре. Про це нема що й казати. Говоре, мов шовком гаптує. Але тільки в неї й вартості, що вміє балакати та базікати. Вона говоритиме вам і за педагогію, бо зачепилась в школі за педагогію, балакатиме й за школи, й за волосні справи, і навіть за церковні діла. Вона лізе в школу, лізе й у церкву і навіть дає напору чоловікові в цих ділах. Але якби її пустить в школу, то вона там нічогосінько путящого не робила б.

Подзвонила б трохи язиком та й пішла б по садку вигукувати то сільських пісень, то модних міських романсів, як та дівчина в пісні, що співає: «Я нічого не робила, тільки по садочку ходила»... Вона скрізь тиче носа, в усякі діла микається, але нічого не робе. А в своїй хазяйській справі то чомусь не дуже-то вмикуюється. Сама ніколи не ходє нікуди з ключами ні в комору, ні в льох, бо лінивство в неї велике. Через це вона раз у раз доручає ключі наймичкам, бо йме їм віри й у всьому здається на їх. А наймички постерегли її норони та крадуть масло, сало, борошно й переводять усякий поживок, де тільки заірвуть. Раз викрали з комірчини навіть м'ясо й здорову рибину, а оце за зиму повиносили з льоху приполами трохи не всю картоплю. А Ладковська нічого не доглядає, тільки базикає про високі речі та бавить себе французькими романтичними романами.

— Ото помилився б! А я був радий, що тут в глушині трапилась така гарна й розумна людина, і гадав, що вона пристане до нашої просвітньої спілки. Ото був би вшелепавсь! — говорив доктор, і його очі неначе пойнялись смутком та журбою.

— Вона ладна й пристать до вашої спілки, але з іншої причини... Як було приїде в школу нежонатий вчитель, то вона так і прилипне до його: запрошує до себе, дає йому обід, харчує його, панькається коло його. А потім починає залицятись, пише до його листи, заходе до його ввечері на чай, щоб побалакати, а коли не заходе до його в хату, то никає попід хатою та заглядає в вікна. Одному вчителеві так остогидла її налазливість та настирливість, що він мусив перейти в другу школу при мурованій церкві. Пише до його листи, що її гризе нудьга, що вона не дасть собі ради ні в чому, і всовує в позичені в його книжечки оту нісенітницю. Це, бачте, оті епархіалки виносять такий романтизм з свого інституту, де їх держать взаперті за засувом цілі роки, де вони з нудьги дають волю своїм мріям і тільки живуть ними. Стережіться її! А її чоловік дуже порядний і розумний; він і справді може стати на підмогу й послугу вам в справі, що стосується до просвіти народу.

Йезабаром зайшов на чай і Никон Кучма. Уласевич намовив Никона, щоб він збирав до себе парубків та усяких людей на святках, читав їм українські книжки й заохочував їх самих до читання. Розмова пішла про те, щоб впорядкувати розпродування дешевих книжечок поміж селянами. Никон дав обіцянку взятись за цю справу.

Саме в той час загуркотів візок у дворі. Яків Кирикович подивився в одчинене вікно й побачив гарненькі ситі коні. Поганяв їх хлопчик, убраний в рябеньку чемерку й підперезаний широким одеським червоним поясом з довгими торочками. На штанях червоніли дві подовжасті смужки. Уласевич пригадав, що достоту так вбирають своїх погоничів і козачків дідичі-католики в Київщині, і домитикувавсь, чиї то були коні. Ладковська була родом з села Київської губернії і вбирала для шику й свого погонича на зразець київських польських дідичів, своїх переднішніх сусідів.

Хлопчик зскочив з козел і в вікно подав докторові листа. В листі Ладковська просила доктора приїхати таки зараз й оглядіть меншого синка, що занедужав неначе на пропасницю, а може, й горів на кір.

Уласевич, попросивши вибачення в гостя, зараз сів на повозку й мерщій покатав до оселі отця Ладковського.

Отець Яків, ще молодий, невисокий на зріст і трохи присадкуватий, вибіг назустріч до доктора на ганок, веселенько привітався з ним і попросив вступити до світлиці. В світлицю зараз увійшла Надежда Мокіївна в ясній рябенькій сукні з викладчастим

коміром, неначе налагодилась їхати кудись в гості. Вона швиденько вийшла, ніби вилинула з дверей, подала докторові обидві руки, ще й добре потіпала його руки, стиснувши їх з усієї сили.

— Спасибі вам, що ви не загаялись, — сказала Ладковська з легеньким осміхом на рожевих повних товстеньких устах, з-під котрих блиснули широкі зуби. — Ось я зараз причепурю свого синка. Сідайте, будьте ласкаві! — попросила хазяйка гостя й одсунула трохи крісло од стола, а сама хапком наче шугнула в двері й зникла.

Яків Кириковнч сів на кріслі й окинув оком невеличку світлицю з низенькою стелею з сволоками. Світлиця була обставлена гарненько, але з претензіями. В кутках на косинчиках манячіли скляні цяцькові вазки з паперовими й крамними квітками, котрі вже давно зблякли, поприпадали порохом і були схожі на сухі будяки. Скрізь по вікнах і долі коло вікон стриміли пожовклі й давно не поливані вазони. Ладковська часто забувала за їх і не поливала по тижню, хіба вже наймичка або нянька, багато більше кмітлива за хазяйку, з милосердя рятувала вазони од наглої смерті.

О. Ладковський розговорився в доктором про своє життя й подав йому папіроси та сірники. Незабаром знов вилинула Ладковська, гладенько причесана, але в неї на потилиці й тепер, як і завжди, теліпались ніби пачоси або одіржини. Вона й не чепурила в кімнаті дитини, а похапцем чепурилась сама перед дзеркалом. З кімнати вийшла нянька, дуже гарна дівчина, чорнява та тонка станом, з червоною шовковою стрічкою на голові, з червоним бантом, притуленим на чолопочку на голові трохи якось химерно, не по-сільській. Доктор і о. Яків пішли в покоїк, де лежав на ліжку хлопчик. Вікно було зумисне заслонене товстою вовняною хусткою. На столі навіщось горіла лампа, заслонена здоровецьким рожевим абажуром. Світло од цієї лампи в темному покоїку було рожеве, мрійне. Ладковська стояла, уся облита рожевим світлом. Вона ніби посвіжішала й покращала при тому світі. Але докторові за цей мрійний світ було байдужісінько. Він хапком одчепив хустку з вікна. Ладковська опинилась в різкому денному сяїні. Доктор пильно оглядів слабого хлопчика, оглядів трохи набряклі щоки й трохи заснічені золотушні очі од жару.

— Певно, горить на кір, але ще не час одгадать, куди поверне те горіння. Побачимо потім згодом. Слабість ще не виявилась гаразд, — сказав доктор, присівши коло столу й черкаючи на листочку за якимсь лікарством на ліки недужій дитині.

О. Яків запросив доктора до столової кімнати, де на столі парував самовар. Посідали за стіл і розбалакались. Ладковська наливала чай, а очей не зводила з гарного доктора. Солодкий осміх не зникав з її уст ні на хвилинку.

— Спасибі вам за українську книжку, що позичили Надєжді Мокіївні, — дякував батюшка. — Це вже почали виходить нові книжки. Ми, ще будши в семінарії, залюбки читали деякі книжки, що траплялось нам випадком десь добути. От таких книжок конечно потрібно для наших темних сіл! Але як народна література, звичайно, черпає зміст з широкого загального письменства, то задля нас доконче потрібна й широка українська література, — говорив о. Яків.

— Ви неначе читаєте в мене в голові мої власні думки та гадки, — обізвався Уласевич, колотячи чай ложечкою.

— Та й мої, — додала Надежда Мокіївна. — Чому б пак і нам не розвести широкого письменства? Хіба ж ми не люде, чи що? — лепетала Надежда Мокіївна.

Уласевич почувив, що на його ногу наступила нога, але не в чоботі, а в черевіку, бо була м'якісінька. Йому здалось, що Надежда Мокіївна, може, ненароком, пораючись коло посуду та хапаючись, торкнулась об його ногу.

— Ви добре робите, що заходились зтягати до себе на ліки наших селян, — сказав отець Яків, — а то в нас знахурки зовсім-таки опанували селян та й держать їх у своїх руках під своїм містичним намовлянням.

— От ми й станемо вам, докторам, до помочі, будемо намовлять отих неуків та завертатъ до вашого лазарету, — обізвалась Надежда Мокіївна.

Вона посунула до гостя тарілку з скибками паляниці. Яків Кирикович знов почувив, цю Ладковська настоптала йому на ногу вдруге, але вже дужче, ще й трохи притиснула. Йому стало ніяково: попліч з ним сидів її чоловік і міг примітить ту безглузду вихватку залищання.

«Ой коли б мерщій випити чай та втекти од цієї причепи», — майнула думка в доктора.

Він придививсь до отця Якова. Отець Яків був зовсім не поганий з лица: русявий, трохи рудуватий, але з розумними ясними очима. Тільки вид в його був трохи ніби плісковатий та вилиці на щоках витикались дуже примітно. В своїй розмові він показав себе розумною людиною й начитаною, котра, очевидячки, спочувала з щирим серцем до бажаннів та поглядів доктора. Він і справді був ладен стати йому до помочі в просвітніх замірах багато ширше й краще, ніж жінка.

Яків Кирикович випив чай і попрощавсь, обіцяючи заїхати незабаром ще раз до слабкої дитини.

— Прибувайте ж до нас, коли ваша ласка, не тільки до слабого, але й до нас, здоровісіньких! — гукнув з ганку отець Яків.

— Добре! Спасибі вам! — обізвався з повозки Уласевич, здіймаючи бриля й кланяючись на льоту.

«Ну й правду ж казав Парафієвський за цю епархіалку! — думав Уласевич. — Хоч вона й романтична в залищанні, але наступання на ногу — це ж вихватка зовсім-таки не романтична й навіть не поетична. Може, в неї романтична мрійність позалазила і в черевіки. Треба од неї одмикувати або й зовсім на якийсь спосіб одкараскатися».

Через день Уласевич пішов пішки до отця Якова на одвідини слабкої дитини. Він застав саму Надежду Мокіївну. Отець Яків вештався на току. Хлопчик одужував: подужчав, повеселішав і грався цяцьками під доглядом няньки. На голові в няньки манячіла вже інша дорога шовкова зелена стрічка. Довгі кінці метлялись нижче пояса. На голові, на чолопочку, була пришпилена чимала кокарда з такої самої стрічки. Надежда Мокіївна начіплювала їй на голову свої дорогі стрічки, щоб хоч надивиться на ті стрічки, бо їй самій не можна було zarazом поначіплювати на себе усякі свої стьожки та стрічки, та ще й у будень.

Надежда Мокіївна, очевидячки, сподівалась Уласевича. Вона була прибрана в ясно-зелену гарненьку сукню. На грудях був пришпилений бант з рожевих стьожечок. Вона подякувала докторові за уважливість до недужої дитини. Доктор не знайшов нічого

небезпечного в дитини. Він навіть задрівав, що можна було б обійтись і без докторських ліків і що Надежда Мокіївна наважилась закликать його для себе і зовсім не для слабкої дитини...

Прибіг отець Яків з току, трохи втомлений вештанням, і розбалакався з доктором. Надежда Мокіївна незабаром вилинула з кімнати, сіла в крісло й розвела розмову за свою страшенну нудьгу в селі, за недостачу путящих книжок для читання. Вскочила нянька й оповістила, що вже подала самовар. Отець Яків запрошував Якова Кирнковича на чай. Але як не просила його й не намагалась Надежда Мокіївна, доктор одмагався, що йому нема часу, бо він поспішає в лазарет. Доктор зумисне одмикував од причепливості нахабної Надежди Мокіївни й хапком вийшов з покоїв.

Через кілька день, вже смерком, наймитчук приніс йому книжку, котру позичала в його Надежда Мокіївна, загорнуту в листок газети й запечатану сургучем. Уласевич розгорнув газету й узяв книжку в руки. З книжки витикався листочок поштового паперу з помальованим куточком, де були намальовані голуби на гілочці, що доторкувались волами й дзьобами. Яків Кирикович висмикнув поцяцькований листок. То був лист од Надежди Мокіївни.

«Чи не заслабла часом знов дитина?» — майнула в його думка.

Він вхопив листа, сів коло вікна й почав перебігать очима по рядках. Але про слабкість дитини не було й мови. Ладковська писала до його, неначе до якої-небудь своєї давньої товаришки або до близького товариша, котрий може втямить її безрадїсне й нудне становище в якомусь Дрижиполі серед непросвічених людей. Вона розводилась дуже широко про свій розумовий розвиток, про свою начитаність, чванилась своїми сьогочасними ліберальними поглядами, шкодувала, що в такій безтямній глушині не може запобігти своєму лиху, не може знайти навіть спочуваючих та прихильних до неї людей.

«Кругом мене все батюшки-гречкосії, в котрих голови напхані половою та висівками або послідом. Нема до кого розумного слова промовить, не то що поділиться моїми думками. А тим часом мене гризе нудьга без розумної праці, без розумного будлі-якого гуманістичного завдання й діла. Мене бере зависність, як я згадаю, що ви знайшли собі розумну працю. Тим часом я гину з нудьги, гину од шукання якогось вищого, кращого діла і не можу його знайти, і нема в кого поради питать; я занапашаю надаремно літа свої молоді в цій глушині, нуджу світом і навіть не знаходжу собі поради ні од кого».

«Це підступ... очевидячки, підступ з підлесливістю. Але ж і зугарна вона підібраться під людину! Знать, що вона таки справді тьме сьогочасні гуманістичні прямування: мабуть, нахапалась їх у Києві на ході та наскоком од когось в розмовах. Але мене не піддуре! Вона просто зловживає сьогочасні принципи, щоб підійти під мене, під мої погляди. Чудна людина! Здається, вона ладна пустить на торжок хоч би й ліберальні принципи, щоб добутись того, чого їй треба. Ну, Мокіївно! дзуски на цей раз! Ото був би натрапив на гарну спільницю! Це була б добра супруга! саме сьогочасна!»

Яків Кирикович так задумавсь, що забувся й за стакан чаю, що вже зовсім прохолов. В світлицю ввійшов Парафієвський. Уласевич опам'ятавсь, вхопив лист і сховав в кишеню. Посідали вони за стіл і розбалакались за слабкість батюшиного хлопчика.

— Та й тієї слабості там в хлопця, як кіт наплакав! Нічого нема небезпечного і, певно, й не було. Тільки дурно проїздивсь, та ще й добру промашку зробив пішки, — сказав Уласевич і осміхнувсь.

— А до вас ще не слала листів за свою нудьгу Надежда Мокіївна? — спитав вчитель в жарт. Уласевич зареготавсь.

— То це в тих нових єпархіалок така поведенція, чи що? — спитав він в Парафієвського.

— Мабуть, така, хоч не в усіх. Заслоняйте ввечері вікна щільніше або й зачиняйте віконниці, бо вона, певно, заглядатиме, «а чи милий спить, а чи так лежить, та що її серденька не розвеселить», — промовив він словами пісні. — Щоб таки всі ці єпархіалки загалом були однієї вдачі, я цього не скажу. Але здебільшого вони чогось закарлючилились на цю Мокіївну: удають з себе міських «баринь» або дідичок паній, а коли треба, то приставляються новими сьогочасними людьми. От хоч би й ця Мокіївна! їзде сама без погонича, коні поганяє, неначе якась київська лібералка. Погонича прибрала в смугнасту козачину, підперезала червоним поясом. На няньку начіплює свої шовкові стьожки, любе червоні сап'янці на наймичках, погонича кличе не «Гриньку», а «Григорій», наймичку зве не «Палажкою», а «Палагесю», ніби справжня міська «бариня». От отець Яків так з охотою стане вам до помочі й пристане до нашої просвітньої спілки.

— Коли ж оця Ладковська каже, що батюшки на селах нічим щиро не пиклюються, тільки посиденьки та походеньки справляють, бо зам'якинються на селах та ледащіють, і що в їх голови напхані тільки дертю та половою, — якось прохопився Яків Кирикович.

Парафієвський зареготавсь. Йому ці слова не були невідомі, бо й у листі до його Мокіївна теж не раз вживала ці самі, уподобні для неї слова тоді, як залицялася й запобігала в його ласки, підроблюючись під його світогляд та направу.

«Ну, хвалить бога, вже мені тепер не треба щовечора заслонять вікно од цікавої сусіди. Знайшла вона собі нову й кращу зачіпку», — подумав Парафієвський.

Минув рік. Яковові Кириковичу часто доводилось їздити по околиці лічить слабих. Він при нагоді все розпитував за сусід дідичів, за батюшок, докторів та фершалів. Він вже чув од Парафієвського, що деякі молодші пани й панії заводили домашні спектаклі, виучували грати самих таки селян — дівчат та парубків. Дійшла до його чутка, що одна дідичка заведе в себе молочний підварок і для себе, для своєї користі, і задля того, щоб розповсюдить це промислівство в околиці, а друга панія заведе в своєму селі усяке лікарське зілля, помічне в хворобах. Він випадком дізнавсь, що поблизу в дідича Гуковича є дочка курсистка, котра цікавиться сьогочасними справами. Никон Кучма збирав до себе в хату селян і перечитав на святках багацько нових українських книжок. Просвітність якось потроху розворушувалась. До Якова Кириковича потроху почали заходити слабії люде на пораду та за ліками. Серед мертвоти та глушини по тихих закутках почала наклеюватись просвітня робота. Уласевич скупчив докупити деякі невеликі сили для просвітньої справи, які проявились в околиці то з естетичними замірами, то з просвітніми й хазяйськими.